

tinuar en el seu càrrec, la presidència de la Generalitat serà exercida interinament pel President del Parlament, i el Vice-president primer el substituirà en la presidència d'aquell, per bé que el President interí de la Generalitat haurà de convocar el Parlament dintre el termini de vuit dies, per a l'elecció del nou President (art. 44, E. I.).

Funcions. — En virtut de la seva doble investidura, el President de la Generalitat té funcions representatives i executives. Representa Catalunya i ensems l'Estat espanyol a Catalunya, com hem vist abans. A més a més, és ell qui nomena i separa els consellers (art. 40, E. I.) i qui estableix les directives generals de la política de govern i en dirigeix la seva actuació (art. 41, E. I.).

Delegació de funcions. — El President de la Generalitat pot delegar temporalment les seves funcions executives, en un conseller, però no les de representació (art. 14, E. E., i 45, E. I.). La delegació haurà d'ésser comunicada al Parlament de Catalunya o, si aquest està tancat, a la seva Diputació Permanent (art. 45, E. I.).

La delegació de funcions té, tot amb tot, la limitació que, com hem vist, enuncia l'article 14 de l'Estatut exterior, la qual estableix d'una manera precisa l'article 46 de l'Estatut interior. Diu aquest que, àdhuc en el cas de delegació, corresponen al President de la Generalitat: a) les funcions de representació i la facultat de reprendre en tot moment la delegació feta; b) el nomenament i la separació dels consellers; c) la designació dels directors generals i els nomenaments per als altres càrrecs polítics de govern, a proposta del Consell executiu; d) l'autorització de la lectura dels projectes de llei que el Govern presenti al Parlament; e) la promulgació de les lleis, i f) la facultat de presidir i prendre part en les deliberacions del Consell executiu.

Reservada al President aquesta darrera facultat, el conseller delegat presideix i reuneix el Consell executiu (art. 50, E. I.). En el cas de dimissió del President, el conseller delegat assumeix, durant l'interregne, la presidència del Consell executiu (art. 50, E. I.).

Responsabilitat. — El President de la Generalitat, com els consellers, respon del càrrec davant del Parlament de Catalunya (art. 14, E. E.). Si el President té delegades les funcions executives, el conseller delegat porta directament la representació del Consell executiu davant del Parlament, i els vots de censura o de desconfiança que aquest li pugui donar només l'afecten a ell i al Consell (art. 47, E. I.). Però, si el Parlament demana una interpel·lació al President i, feta en el termini prescrit, el seu resultat és desfavorable al President, el vot de censura o de desconfiança l'afecta personalment (arts. 47 i 48, E. I.).

Quan el President no delega les funcions executives està subjecte al mateix procediment que els altres membres del Consell executiu pel que toca a la forma de fer efectiva la responsabilitat i a la compareixença davant del Parlament (art. 49, E. I.).

A més a més de respondre davant del Parlament de Catalunya, el President de la Generalitat, com els consellers, és individualment responsable davant del Tribunal de Garanties Constitucionals de la República espanyola, en l'ordre civil i el criminal, per les infraccions de la Constitució, de l'Estatut i de les lleis (art. 14, E. E.).

L'execució del darrer President de la Generalitat planteja el cas de la seva successió. Correspon al Parlament de designar el nou President. Una interpretació molt liberal de la legislació pot autoritzar el President del Parlament a exercir indefinidament, amb carter interí, aquell càrrec, a condició que estigui en condicions de fer-ho amb la llibertat de moviments que és indispensable. Altrament, en defecte d'ell, escau que actuï com a tal aquell dels Vice-presidents del Parlament que pugui fer-ho. I aquest, encara, hauria de convocar el Parlament o, almenys, la seva Diputació Permanent, a fi d'adoptar les mesures del cas. En rigor, però, l'elecció de President de la Generalitat per la via legal sembla, per ara i tant, impracticable.

Per altra part, tota delegació de funcions d'aquell que actuï interinament com a President de la Generalitat ha d'atenir-se als preceptes estatutaris abans indicats.

La Justícia a Catalunya durant la República

I

JA fa molts anys —els transcórreguts des del trenta-u no es poden computar aritmèticament, per tal com l'exactitud de la ciència no s'adapta a la magnitud dels successos— jo examinava setmanalment, a la "Revista de los Tribunales", de Madrid, la discussió parlamentària dels preceptes de l'Estatut Extern de Catalunya relacionats amb la Justícia. Exercia aleshores un càrrec oficial en allò que fou històricament Priorat de Scala-Dei i havia passat a ésser Jutjat de Primera Instància de Falset. Més tard, en un interval d'actuació en terres castellanes, vàreig dedicar un treball al Tribunal de Cassació, —publicat l'any 34 a la "Revista General de Legislación y Jurisprudencia", llevors dirigida pel senyor Angel Ossorio y Gallardo, a qui no deixà d'estranyar

per Santiago Sentís Melendo

Magistrat de l'Audiència de Barcelona. Inspector de Tribunales de Catalunya. Ex cap del Departament de Justícia del Govern de la Generalitat.

que el Jutge de Sacedón s'ocupés de problemes catalans.

Si els primers no, ara hauria pogut rellegir aquest treball, puix que la col·lecció de la "Revista General de Legislación" es troba a les Biblioteques de Buenos Aires. Però no tenia cap objecte —i potser m'hauria esverat— la lectura de pàgines escrites abans de l'octubre del trenta-quatre; perquè aleshores s'escrivia per a un futur, el qual desbordà tots els límits que hom hauria pogut fixar als successos. De més a més, en aquells temps s'examinaven preceptes legals

que encara no s'havien oposat front a front amb la realitat. Avui en contemplem una, de realitat, que trenca tots els ordenaments jurídics.

Dia arribarà en què caldrà fer la història d'aquesta època heroica, que arrenca de l'abril de l'any 1930; i no serà pas el capítol menys important aquell que s'ocupi de la Justícia. Avui l'espai no dona sinó per a assenyalar alguns punts culminants d'allò que fou la Justícia a Catalunya durant la República. Dic la Justícia "a" Catalunya, perquè Justícia "de" Catalunya, i menys encara "Justícia catalana", no existí en cap moment.

No fou catalana la Justícia fins el juliol del trenta-sis per tal com la Generalitat de Catalunya, sens dubte per evitar conflictes, no s'interessà massa que es complissin rigorosament els preceptes estatutaris; no ho fou des del juliol del trenta-sis fins a fi-